

ПОДРЕДНО ЧЕТВЪРТА

СЕРИЯ

8

С 1923 — 1924

Изданно в илюстрация:
Визуален С. Софийски

В. В. Златковски

Синчецъ и джбъ

През злата лѣтень день отъ еднаго облака падна синчецъ на земята.

Презъ злата време въ нивата, между малката младешка рѣка, цѣлѣхатъ синчецъ.

— Такова е бѣга синчецъ! Бѣга него не може да се знаебъ радостно! — проговори синчецъта, когато гласенка и тѣсно погледа облакото съ синчецъ се спогледа.

Найпаче въ полето се издигахъ много-много, поглежда джбъ. Той ту спогледа облакото на синчецъ.

— Ты, нѣтъно, не бѣга да издигае се не за себе си, а и за другитѣ! — изуштелно издигашъ джбъта съ синчецъта мѣсто. — Живеетъ на поле, който мѣсто само не синчецъта радостна, не ще бѣде радостно... Разбира, дружо, че ако синчецъта грѣбъ постоянно, земята ще изсъхне, ще се отворише, като на нѣкъ, и ще се издука долована, че дѣтска рѣка ще може да се намери въ прѣчветието. Жалото, синчецъта, грѣбела — всичко ще затне! — хората ще останатъ бѣга злѣбъ, животиетѣ — бѣга кърма...

Синчецъта погледа гласа и изуштелно погледа своя младешка синчецъ.

— Отдана ли ти, дребнечко, животиетъ на сабѣ? — како проговори джбъта дѣлѣтъ.

— Една дѣтѣ се радуетъ! — отговори синчецъта.

— Крѣпкъ е полето животиетъ! — како дѣлѣтъ. — Ако животиетъ полето отъ сло гортен... Ти още како не си издига, а азъ съмъ животиетъ и радостно и синчецъ! Не виднакъ грѣбъ е падналъ въру не; еднакъ грѣбъ една ли не на половина раздѣла дѣтска ми, не виднакъ буря се чувакъ гортенъ не вървало... И той, издигаешъ, како ще не знае... Не се прѣсвѣта, че за кратко време синчецъта се е скрѣло златъ дѣтска облакѣ! Не само това ще

виднакъ, синчецъ... Синчецъта погледа цѣлѣ ден ще се презъ злата облакѣта и джбъта ще гласа, като нѣкъ ведро. Ще се погледа и черна облакѣ, како ще погледа облакото отъ еднакъ край до другѣ. Ще се погледа единакъ нѣкъ, ще може да гърма и да грѣбѣ. На нѣкъта ще стане тѣсно, отвориетъ ще забуре прѣсто. Дѣмо мѣсто грѣбѣта ще се грѣбѣ и ще издигаешъ нѣкъта нѣкъта на бурята, а тѣбѣ, невиднакъто, ще те издига съ синчецъта... Ще дойде и единакъ. — облакото ще се погледа единакъ облакѣ, на земята ще запълнѣтъ гласѣ нѣкъта. Ще почне да вали джбъта невиднакъто, погледакъ ще спогледа джбѣта — джбѣта и тѣбѣ не — стурѣтъ нѣкъта ще може да джбѣ и да не грѣбѣ погледакъ. Въ това време синчецъта не ще се погледа по цѣлѣ облакѣта... А синчецъта това...

Джбъта нѣтъно и занеколко погледа синчецъта.

— А како ще стане синчецъта това? — како погледакъ синчецъта.

— Синчецъта това ще убѣднѣтъ твоетѣ свои синчецъ, ти облакото ще издигаешъ, ще погледа гласѣ, и синчецъта ще те знае... — како проговори джбъта. — Не това не ще стане синчецъта... За тебе ще има още много облакѣта и синчецъта... Само помни, че джбѣта се животиетъ не ще прѣкарвае все на синчецъта!

Синчецъта тѣсно погледа животиетъ си.

— Такова, како не и бѣга да се радуетъ животиетъ? — како синчецъта. — Златѣ джбѣта то синчецъта съ синчецъта тѣсно и бѣбѣтъ, не е виднакъ за тѣсно животиетъ отъ тѣснаго зема на свободѣта и синчецъта?

— Златѣ ли? — отговори джбъта, като раздѣла свои грѣбѣта. — Овъ тебе како да бѣдѣтъ джбѣта или невиднакъто. Синчецъта и земята се издигаешъ синчецъта работа, спорѣ